

het laatste bos

(we reppen ons rappend)

zullen wij weerloos wachten
tot men ons laatste bos zal slachten
onze hoogsteigen longen
waar ooit vogels en kinderen
tegen de wind in zongen
en speelden in alle gekte
en de geheimen met bloemen, insecten
en vlinders deelden
in het woud, in het kreupelhout
waar ze vrijden en streelden
waar jongens hun roversnest bouwden
waar meisjes werden
belaagd en geplaagd
(en soms ontmaagd)
waar ze beiden 't verglijden
van de jaren berouwden
hier in dit land
waar op haas en konijn
en fazant werd gejaagd
hier moet het zijn

waar werd gehandeld, gewandeld
geademd door jong en door oud
werd gevist en gepaard
en de stilte bewaard
en langs de beek
waar je diep
in de wildernis keek
die je riep
in de zwoelte van de zomer
je droomde, je sliep
tot de koelte zou komen...

wij, dodelijk zieken
wakkere stakkers
rijk aan failliete fabrieken
gelovend in groei
onze enige reddingsboei
stofwolken waiend
de kaaien in lichterlaaie
niets wordt gezaaid
niets blijft er duren
leeg zijn de schuren
in waanzinnige stormen
kromzakkend, omgewaaid
luister, duistere wolken van stof
bevolken de hemel, zwaar en grof
met hun gewemel
de knagende wormen belagen
onleefbare steden
wij, helden, die niet zelden
boete deden
over zoete zonden
die we belangrijker vonden
dan het bevuilen
van onze nesten
wij huilen en wenen
om wat is verdwenen
in 't noorden, in 't zuiden
in 't oosten, in 't westen
wij die moordden, schransend
dansend op de resten
nu de noodklokken luiden,
niet te troosten
achter de dijken, de vesten
verscholen overleven de rijken
de anderen dolen,
levende lijken,
nog even,
nog even, welk leven?

laat leven, laat los...
ach zullen wij wezenloos wachten
tot men ons laatste bos
weerloos zal slachten?

of samen vreedzaam vechten
zodat men geen bos meer kan slechten?